

Diplomàcia, pau i diàleg per resoldre la crisi entre Rússia i Ucraïna

Durant les darreres setmanes hem assistit a una escalada de tensió a Europa Oriental. Després de la tensió viscuda a Bielorússia, fruit dels atacs del president Lukashenko contra la democràcia i, després, per la crisi migratòria que va provocar enviant persones refugiades a la frontera amb la Unió, aquest cop la crisi s'ha desencadenat a la frontera russo-ucraïnesa. La concentració per part de Rússia de més de 100.000 efectius militars ha suscitat la idea de l'adveniment d'una possible guerra al bell mig d'Europa en un país, Ucraïna, que ja pateix un conflicte des del 2013.

La situació actual és fruit dels fets ocorreguts durant el període 2013-2014. Ucraïna, fins el 1991 part de l'Unió Soviètica, estava en procés de signar un Acord d'Associació i Lliure Comerç amb la Unió Europea que va ser aturat pel president Yanukóvic. Aquest fet va provocar un seguit de protestes que van acabar provocant la dimissió del president. Aprofitant la situació d'inestabilitat, i per tal de recuperar part de l'influència perduda amb la desintegració de la URSS, Putin envaeix Crimea, fins llavors una regió ucraïnesa, organitzant un referèndum mancat de garanties per incorporar-la a Rússia, tot violant el dret internacional.

De retruc, a les regions més orientals d'Ucraïna, majoritàriament russòfones, es va desencadenar una rebel·lió, amb el suport de milícies russes. Com a conseqüència, el govern ucraïnès va perdre el control de les regions de Donetsk i Lugansk, que van proclamar la seva independència; aquest va ser l'inici d'una guerra al Donbass. Per tal de posar fi al conflicte bèl·lic, França i Alemanya van promoure el diàleg entre Rússia i Ucraïna, que va materialitzar els seus fruits en els Acords de Minsk (2015). Tot i això, la guerra ha continuat activa fins a l'actualitat. Aquest conflicte ha costat la vida de pràcticament 10.000 persones.

De fet, l'incompliment reiterat dels Acords de Minsk per part d'Ucraïna és un dels arguments esgrimits per Rússia per justificar la concentració de tropes a la frontera. Un dels altres, és l'amenaça que representa per Rússia la possibilitat que Ucraïna s'incorpori a l'OTAN. Putin considera que les expansions de l'Aliança Atlàntica cap a l'Est d'Europa succeïdes després de la Guerra Freda posen en escac la seguretat russa i, per tant, mobilitza el seu poder militar per prevenir aquest escenari. Alhora, demana garanties de que Ucraïna no passarà a formar part de l'OTAN.

Les potències occidentals han amenaçat a Rússia amb sancions econòmiques si soldats russos penetren territori ucraïnès. Si bé la UE, marginada de la discussió geopolítica degut a la seva absència de capacitats en matèria de seguretat, ha fet una crida a la distensió i a la resolució diplomàtica de la crisi, altres potències com el Regne Unit o els Estats Units han dut a terme accions i gestos que recorden a un *chicken game* (una cursa cap a un final catastròfic per a totes les parts que hi participen, però en què cap dels implicats pot aturar-se o deixar de contribuir a la pujada de tensions perquè suposaria la seva derrota o la victòria del seu contricant) de conseqüències altament incertes i perilloses.

Davant d'aquesta situació, Joves Ecosocialistes:

1. **REBUTJA** frontalment l'escalada de la tensió, la militarització i tota vulneració del dret internacional. És absolutament imprescindible que totes les potències adaptin el seu comportament a la prohibició de l'ús i amenaça de l'ús de la força, un principi fonamental del dret internacional general.
2. **DEFENSA** els mitjans pacífics de resolució de conflictes internacionals. En aquest cas, és essencial seguir apostant per la via diplomàtica per trobar una sortida a la crisi tot garantint el compliment dels tractats internacionals, inclosos els Acords de Minsk.
3. **CONDEMNA** fermament la concentració d'efectius militars per part de Rússia a la frontera amb Ucraïna i les amenaces a fer ús de la força. Igualment condemna l'actitud de les potències occidentals que boicotegen els intents de desescalada.
4. **EXPRESSA** la seva preocupació per la inexistència d'una veu europea que sigui escoltada en aquesta qüestió. No és acceptable que la Unió Europea no sigui un actor geopolític capaç de defensar els interessos de la ciutadania europea. És, per tant, imprescindible aprofundir en l'integració europea tot augmentant l'autonomia estratègica de la Unió en dos sentits. D'un costat, l'autonomia energètica, estretament vinculada al desenvolupament de les energies renovables, de cara a reduir la dependència del gas rus. I de l'altra, augmentar l'autonomia en matèria de seguretat per tal de reduir la dependència vers els Estats Units.
5. **ASSENYALA** la indústria militar com una de les parts més beneficiades per la situació de crisi. Una indústria que a més és altament contaminant i per tant contribueix desmesuradament en agreujar la crisi ecològica a la qual ens enfrontem.
6. **MANIFESTA** la necessitat de construir unes relacions internacionals pacífiques i fonamentades en la solidaritat entre els pobles. El bel·licisme, militarisme, **Diplomàcia, pau i diàleg per resoldre la crisi entre Rússia i Ucraïna**

nacionalisme i irredentisme (posicionament polític basat en propugnar que un territori s'annexioni a un altre, normalment en base a arguments històrics, ètnics, socioculturals, etc.) son mecanismes que enfronten a la ciutadania de diferents països per defensar interessos que li son aliens, sovint contraris a la defensa dels drets de la classe treballadora.